

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਸਾਰੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਮਨੁੱਖ ਰੱਬ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਕਿਉਂ ਮੰਗਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜੋ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਰੱਬ ਧਰਮਰਾਜ ਤੋਂ ਦਿਲਵਾਉਣਗੇ, ਇਸਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਕਰਮਭੋਗ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭੋਗਣੀ ਹੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਰੱਬ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਗਰਭ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਭੋਗਣੀਆਂ ਹਨ, ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ - ਇਹ ਕੀਤਾ। ਈਸ਼ਵਰੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਤੂੰ ਰਾਤ ਗਵਾਈ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਕਿਹਾ? ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ। ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੀ, ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ। ਸਭ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਗੁਰੂਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਗੁਪਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਰੱਬ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ। ਹੁਣ ਰੱਬ ਕੀ ਕਰਨਗੇ! ਇੱਥੇ ਗਰਵਮੈਂਟ ਤਾਂ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਪਾਏਗੀ। ਉਹ ਧਰਮਰਾਜ ਗਰਭ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਦੰਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਭੋਗਣਾ ਵੀ ਭੋਗਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਰਮਭੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਰਮਭੋਗ ਕੌਣ ਭੋਗਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਫ਼ ਕਰੋ। ਦੁੱਖ ਹਰੇ, ਸੁੱਖ ਦੇ। ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਉਹ ਤਾਂ ਕੁਝ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਲ ਫਿਰ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਨਾਲ ਜਰੂਰ ਭੋਗਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਗਰਭਜੇਲ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਸਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਗੈਰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਗਰਭ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਵਾਈ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਜ਼ਾ ਭੋਗਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜੱਦ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰੱਬ ਇਸ ਜੇਲ ਤੋਂ ਕੱਢੋ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੈ, ਪਰ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੱਥ - ਪੈਰ ਆਦਿ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਫੁਲ ਆਦਿ ਵੀ ਕੌਣ ਲੈਣਗੇ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਹੀ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਚਾਹੁਣ ਤਾਂ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਲੈਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਛੂਏ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਲਵਾਂਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਫੁਲ ਆਦਿ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸੋਮਨਾਥ ਆਦਿ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਫੁਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਛੂਏਗਾ ਕਿਵੇਂ! ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਤਿਤਾਂ ਤੋਂ ਫੁਲ ਕਿਵੇਂ ਲਵਾਂ! ਕੋਈ ਹੱਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਸਕਦੇ। ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਛੂਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਅੱਜ ‘ਬਾਬਾ’ ਕਹਿੰਦੇ ਕਲ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵੇਖੋ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤਾਂ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਆਦਿ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਥੋੜੀ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਗੀਤਾ ਦਾ ਰੱਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਬਾਕੀ ਸ਼ਿਵ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ! ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਰੇ, ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੈ ਜੇ ਇੰਨਾ ਰਿਗਾਰ੍ਢ ਰੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਹਿੰਦੇ ਕਿੰਨਾ ਸਾਧਾਰਨ ਹਨ, ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ- ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਧੂਆਂ ਆਦਿ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਜੇ ਵੀ ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਆਦਿ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਮੈਂ ਬਾਪ ਹਾਂ। ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ, ਮੈਂ ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ। ਮੇਰੀ ਸਭ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਇਥੇ ਸਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਰੇ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ।

ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ ਤੋਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਹਿਰਿਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਦੇਹ ਨੂੰ ਹੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਜਾਨਣ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ - ਜ਼ਰਾ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਗੁਪਤ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬੱਚੀਆਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਕੇ ਸਮਝ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੇ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੋਨੋਂ ਜਰੂਰ। ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੇ

ਵੀ ਪਰਿਚੈ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਜਾਸਤੀ ਸਰਵਿਸ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਵੀ ਸ਼ੌਂਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ। ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਨਗੇ, ਇਹ ਡਰਿਲ ਆਦਿ ਸਿੱਖਣਗੇ, ਮਿਲੇਗਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸਮਝੋ, ਹੁਣ ਕਿਸ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਜੰਮਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਧੂਮਧਾਮ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਠੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਪਾਉਣਗੇ ਕੀ! ਇੰਨਾ ਸਮੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਪਾ ਸਕਣ। ਇੱਥੋਂ ਵੀ ਜਾਕੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਦਾ ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੇ ਸਿੱਖਕੇ ਗਿਆ ਹੋਏਗਾ ਉਸ ਹੀ ਅਨੁਸਾਰ ਛੋਟੇਪਣ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਮੰਤਰ ਹੈ ਨਾ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਗੇ, ਉਹ ਬਿੰਦੂ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਸਿਰਫ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸੂਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਸੂਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਉੱਚ ਪਦ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੋ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਥੋੜੀ ਹੀ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਸ਼ਿਵ - ਸ਼ਿਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪਹਿਚਾਣ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਗੀਤਾ ਦਾ ਰੱਬ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਹਿ ਸਕਣ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੇ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਕਾਮ ਮਹਾਸਤੁ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਹਠਯੋਗ ਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋ। ਉਹ ਹੈ ਸ਼ੰਕਰਾਚਾਰਿਆ, ਇਹ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਚਾਰਿਆ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਜਿੱਥੇ - ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਓ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਜਾਣਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਜਾਣ ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਕਲਯੁਗ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ। ਇਹ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ, ਕਿਸਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਰਾਜਯੋਗ, ਜੋ ਸਤਯੁਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ? ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਸਤਯੁਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਲਣਾ... ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਕੇ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਓ। ਉਹ ਹੈ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ। ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਬਣਨਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਕੰਪੈਨੀਅਨ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਸ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਪੂਤ ਬੱਚੇ ਬਣ ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਾਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਾਂਗੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀ ਫੀਚਰਸ ਉਹ ਹੀ ਨਾਮ ਥੋੜੀ ਹੋਵੇਗਾ। 84 ਜਨਮ ਵਿੱਚ 84 ਫੀਚਰਜ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਇਹ ਗਿਆਨ ਕਿਸੇਨੂੰ ਸਿੱਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਆਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਅੰਧਾਕਲਪ ਚੰਗੇ ਜਨਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਹੁਬਹੂ ਜਿਵੇਂ ਜਾਨਵਰ ਮਿਸਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਬਾਕੀ 84 ਲੱਖ ਜਨਮ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇੰਨੀ ਵੈਰਾਇਟੀ ਹੈ। ਜਨਮ ਥੋੜੀ ਇੰਨੇ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਉੱਚ ਤੇ ਉੱਚ ਰੱਬ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੈਕਸਟ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਕੇ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਬਣਨਗੇ। ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਦਾਸ - ਦਾਸੀ ਬਣਨਗੇ? ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਤਾਂ ਜਾਕੇ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਬਣੋਗੇ? ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਖਾਇਆ - ਪਿਆ ਅਤੇ ਸੋਇਆ ਉਹ ਕੀ ਬਣਨਗੇ! ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਬਣਾਂਗੇ! ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਸਾਡੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਅਜਿਹੇ ਅਸੀਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਰਮ ਕਿਥੇ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉੱਨਤੀ ਕਰ ਕੁਝ ਪਾ ਲਈਏ, ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਦ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਦਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਤਾਂ ਰਿਗਾਰ੍ਢ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਫਿਰ ਧਰਮਰਾਜ ਵੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਡੰਡੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖਾਣਗੇ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਇੱਥੇ ਸੁਣਿਆ, ਬਾਹਰ ਗਏ ਤਾਂ ਖਤਮ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮਗਰੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਸ ਛੱਡੋ। ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣੋ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਸਲੋਗਨ ਬਣਾਓ। ਬਹਾਦੁਰ ਸ਼ੇਰਨੀਆਂ ਬਣੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਫਿਰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ। ਗਵਰਮੈਂਟ ਧਰਮ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ। ਸਭ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਕਿਉਂ ਹੈ? ਝੂਠ ਤਾਂ ਝੂਠ ਸੱਚ ਦੀ ਰੱਤੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਤੋਂ ਹੀ ਝੂਠ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਦਾ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਚੱਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬਦਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਧਰਮ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਬਦਲ

ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ - ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਦੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਫਲਾਣਾ...ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਕਿੱਥੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਮਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਖੜੀ ਹੋ ਜਾਓ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੀ ਹੋ। ਪਰ ਯੋਗਯੁਕਤ ਚੰਗੀਆਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਬੱਚੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿਚ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਖਾਣਾ, ਪੀਣਾ, ਸੋਣਾ, ਇਹ ਪਦ ਗੁਆਉਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਦਾ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਰਿਗਾਰ੍ਡ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੂਰਾ - ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਪੂਤ ਬੱਚਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਤੀ ਅਰਪਿਤ ਕਰ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਦਾਸੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਹਿਜ ਸੰਪੰਨ ਭਵ: ਹੁਣ ਆਪਣਾ ਸਮੇਂ, ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ, ਗਿਆਨ, ਗੁਣ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸੇਵਾ ਅਰਥ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰੋ। ਜੇ ਸੰਕਲਪ ਉਠਦਾ ਹੈ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਤੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਤੀ ਅਰਪਣ ਹੋਣ ਨਾਲ ਆਪੇ ਸਹਿਜ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਸੇਵਾ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਪੇਪਰਜ਼ ਜਾਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਸਵਤ: ਸਮਰਪਣ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਣਗੇ ਨਹੀਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਵਿਜਯੀ ਬਣਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਾਸੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਗੇ। ਆਪ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਰੰਡਰ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਸਵਤ: ਸਰੰਡਰ ਹੋ ਜਾਏਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅੰਤਰਮੁਖਤਾ ਨਾਲ ਮੁੱਖ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇ ਤਾਂ ਕ੍ਰੋਧ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।
